

selv om det kan synes at være en forholdsvis lille Ting. Det er Spørgsmaalet om Postopkrævninger. Det er jo en kendt Sag, at der gennem Postopkrævninger omsættes meget betydelige Midler, der er mange Forretninger, som bruger denne Form for at indkassere deres Tilgodehavender, og det har derfor ogsaa nogen Betydning, at Formaalet naas, at disse Tilgodehavender kommer ind, naar Opkrævningerne udsendes, og at der ikke kommer for mange uindløste tilbage, fordi Portoen paa Postopkrævninger som paa mange andre Ting i de senere Aar er vokset betydeligt. Sidste Gang, denne Sag var for, blev det ordnet saaledes, at en udsendt Postopkrævning præsenteres for Adressaten, eller, hvis han ikke er til Stede, efterlader Postbudet en lille Note om, at der ligger en saadan Postopkrævning, og naar der saa er gaaet et vist Tidsrum, og den ikke bliver indfriet paa Posthuset, gaar den uindløst tilbage til Udsenderen. Det hænder ikke sjældent, det er jeg ganske overbevist om, at Opkrævningen ikke bliver indfriet paa Grund af Forglemmelse, maaske ogsaa paa Grund af, at den lille Note, som Postbudet efterlader, er mindre tydelig, saa at vedkommende ikke er helt klar over, hvad det drejer sig om. Kort sagt, Resultatet er, at der kommer mange Postopkrævninger tilbage, uden at Maalet er naaet, uden at Gælden udjævnes. Jeg tror, det vilde være en stor Fordel, hvis man kunde komme tilbage til den gamle Form, at Postopkrævningen skulde præsenteres en Gang til, før den gik tilbage til Afsenderen, eller i det mindste at den skulde have en Paategning om, at den var set af den, der skulde tage Beslutning om, hvorvidt den skulde indfries. Det vilde ogsaa være en Behagelighed for Postvæsenet selv; for selv om dets Arbejde betales, er det aldrig rart at gøre et ørkesløst Arbejde, og for dem, som er indrettet paa at udsende mange Opkrævninger, har det overmaade stor Betydning, at saa faa som muligt kommer tilbage, hvorved Ulejligheden jo bliver mindre og Maalet bedre naas. Jeg vil derfor gerne henstille til Overvejelse for den højtærede Minister, om der ikke paa det Omraade kunde indføres en lille Forbedring.

Da jeg nu er ved at omtale Ting, der vedrører den højtærede Trafikminister, vil jeg med det samme nævne Frimærkepakkerne ved Banerne og de smaa Postpakker. Det er et Omraade, hvor jeg tror, det vilde betale sig at sætte Taksten lidt ned af Hensyn til den stærke Konkurrence, som Bilerne udøver. Det er en meget følelig Op-

gang, Portoen paa Frimærkepakker har faaet. Det er ikke saa farlig mange Aar siden, at man gav 20 Ø. for en Frimærkepakke paa 10 Pund; saa blev den sat op til 90 Ø., nu er den gaaet ned til 75, men selv det giver vistnok Bilerne en noget for let Konkurrence. Jeg tror, det er en lille Overvejelse værd, om ikke denne Konkurrence kunde vanskeliggøres noget for Bilerne til Fordel for Statsbanerne og Postvæsenet. Det er i alt Fald sikkert, at Statsbanerne befordrer ikke saa stort et Antal Frimærkepakker, som de har gjort tidligere.

Der blev i sidste Samling rejst et Spørgsmaal af det ærede Medlem Hr. Knud Hansen, og der blev egentlig udstedt en lille Veksel, gaaende ud paa, at Staten skulde overtage Halvdelen af Underskuddet ved de private Baner paa Grundlag af, at den havde baaret Halvdelen af Omkostningerne ved Banernes Oprettelse og ogsaa havde Ret til Halvdelen af Overskuddet. Det blev antydet temmelig tydeligt, at det ærede Medlem havde sit Parti bag sig. Jeg havde derfor tænkt, at det vilde give sig Udslag paa Finanslovsforslaget i en Bevilling, der gik i Retning af, at Staten skulde overtage en Del af Tabet ved de private Baner, der ikke mindst føler den Konkurrence, Bilerne har skabt. Denne Sum er der imidlertid ikke, men det kan jo senere drøftes. Naturligvis har det sine Vanskeligheder, for det bliver jo, hvis da ikke Trafikforholdene helt forandrer sig, en Sum, der vil komme igen Aar efter Aar. Størrelsen kan vel neppe med Sikkerhed siges, fordi ogsaa den kan være vaklende.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger vedrørende den højtærede Kirkeministers Budget. Der vil jeg gerne nævne en Post, som vedrører Præstegaardsjordernes Afhændelse til mindre Brug. Der er dertil sat et Beløb paa 200 000 Kr., og det Beløb er der vel ikke noget at sige til, da Staten og ogsaa Præsteembederne er særlig ugunstigt stillet i den Lov, som vedrører disse Udstykninger, og dette giver sig ogsaa Udslag paa en Maade, som hverken kommer den ene eller anden til gode, idet Pengene gaar tabt til Omkostninger. Flere Steder er det gaaet saadan, at en Præstegaard er kommet af med Jorden — den Jord, som den efter Loven ikke maatte beholde —, og den har faaet Bygningerne gjort mindre, nogle nedrevet og nogle istandsat, og efter at alle de forskellige Bestillingsmænd har været ude at se paa Sagerne og hver har faaet sin lille Part, saa er det endt med dette, at Præstegaarden er kommet af med Jorden og har maaske endogsaa faaet mindre Hus-